

Ἀπύρανθ. 4) Ἀποστρογγυλῶ τὴν τομὴν κοπέντος κλάδου δι' ἐτέρου ἐργαλείου, ὁξείας κοπῆς ἐνιαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Τὸ 'κουφίς ἄγαρμπα τοῦ κλήμα' γλύκανέ του λ'γάω' μὴ τοῦ κλαδευτήρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶν' ξισφαῖσμέν' αὐτεῖν' ἢ βέργα, καθὼς τ'ν ἔκουφίς μὴ τοῦ ψαλίδ'. Θέλ' τὰ τ' γλυκάν'ς νιὰ ψ'χοῦλα (νιὰ ψ'χοῦλα = ἐλάχιστα) αὐτόθ. Μή 'ν' ἀφίνερε ἔτρον κοφτέ τὸν καμὸ μὲ τὸ πζόν' γλύκανέ νι μὲ τὸ καδευκήξι (μὴν τὸν ἀφίνης ἔτσι κομμένον τὸν κλάδο μὲ τὸ πρίονι γλύκανέ τον μὲ τὸ κλαδευτήρι) Μέλαν. β) Καθιστῶ λείαν τὴν κοπὴν ὀργάνου ἐνιαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Τὴ συνογιά τὴν πέρασε ἀπ' τοὺν τρουχὸ τοῦ καμινιοῦ του κὶ τὴ γλύκανι κὶ 'ς τοῦ λαδάκουνον Στερελλ. Γλύκανέ νι μὲ τὸ ἀκόνι ἔδαρι τὸ τσικούξι, ἄφ' τὸ ἀρνάξι (γλύκανέ το με τὸ ἀκόνι τώρα τὸ τσεκούρι, ἄφησε τὴ λίμα) Μέλαν. || Φρ. Γλυκαίνονται αἱ ρίζαι (=ἀποκόπτονται τὰ ἄκρα των κατὰ τὴν μεταφύτευσιν) Λεξ. Δημητρ. κ.ά. 5) Καθιστῶ τι ἐπιθυμητὸν δι' ἐθισμού καὶ μέσ. ἐθίζομαι εἰς τι εὐχάριστον καὶ αἰσθάνομαι ἔμμονον πρὸς τοῦτο τάσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμιο. "Οφ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): 'Ο σκύλλος οὐλὴ μέρᾳ ἀπάνου 'ς τὸ σπῖτι ἔρχεται, γιατί γλυκάθηκε ἀπὸ τότες πόφαι τ' ἀλεύρι Βιθυν. 'Εγλυκάθηκ' ἢ κατσιακάδα μου 'ς τὸ ροδάμι καὶ οὐλο τρανάει γιὰ δαῦτο (ροδάμι = νέοι βλαστοὶ πρίνων) Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Εγλυκαθήκανε 'ς τὴν καλοπέ- ραση Κεφαλλ. Γλυτσάθη τσαι δὲ φεύγει τώρα Εὐβ. (Βρύς.) Τήρα νὰ μὴν γλυκαθοῦν οἱ κόττες 'ς τοὺν κῆπου μ' κὶ δὲ ματὰ τ'ς βγάνου ὅξω Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Εγλυκιάεν ἀτο (τὸ γλυκάθηκε) "Οφ. Γλύτθανέ νι μὲ λιγάττι χόντι νὰ παζίττη (γλύκανέ το με λίγο χόρτο, νὰ 'ρχεται Μέλαν. Πάει ἢ ὑπηρέτρια ἀπάνου, γλυκαμένη ἀπὸ τὰ ταξίματα καὶ τὰ δῶρα τοῦ 'Οβραίου... καὶ τσῆ τὸ παίρνει Ζάκ. || Παροιμ. φρ. 'Εγλυκάθηκ' 'ς τὰ φλουριά σὰν τ'ν ἀρκουδα 'ς τοῦ μέλ' Θράκ. (Αἰν.) || Παροιμ. "Αν τὸν γλυκάνης, θὰ κολληθῇ 'ς τὴ ράχη σου (ἐπὶ τῶν τυχόντων ὑποστηρίξεως καὶ ἐν συνε- χείᾳ ἀπαιτούντων αὐτὴν συνεχῶς, καθισταμένων οὕτω φορ- τικῶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 680.

"Αμα ὁ σκύλλος γλυκαθῇ 'ς τὴν πάσπαλη τοῦ μύλου, τότε ἢ τὸ μύλο γκρέμισε ἢ σκότωσε τὸ σκύλλο (ὅτι δυσκόλως ἀποβάλλεται κτηθεῖσα ἔξις) Κεφαλλ.

'Εγλυκάθ' ἢ γριὰ τὰ σῦκα | κὶ ἄλλ' ἐπῆγαινε κ' ἐζήτα (ἐπὶ τῶν ἐπιτυχόντων τινὸς καὶ εἶτα διαρκῶς αὐξανόντων τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαιτήσεις των) Κρήτ.

'Εγλυκιάθ' ἢ γριὰ 'ς τὸ μέλι | θὰ φάη καὶ τὸ κουβέλι (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Λάστ.)

'Εγλυκάθηκε 'ς τὰ σῦκα καὶ θὰ φάη καὶ τὴ συκιά (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Πάτρ.)

Γλυκάθ'κ' ἢ γριὰ ἀπ' τὰ σῦκα, θὰ φάη κὶ τὰ σ'κόφ'λλα (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Δομοκ.) 'Η παροιμ. εἰς διαφορ. παραλλαγ. πολλαχ.

Οἱ σκουριασμέν' ἔσυραν γιὰ νὰ γλυκάν' ἢ ζάχαρ' (ἐπὶ τῶν ποιούντων τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν) "Ηπ. (Νεγᾶδ.) Τσὰ γλυκαθῇ ὁ βοῦς, 'ἐν ἀποκόβγεται εὐκολα (ἢ κακὴ ἔξις δυσκόλως καταπολεμεῖται) Κάρπ. || Γνωμ. 'Εσὺ μ' ἐγλύ- κανες, ἐσὺ μὲ πίκρανες (ἐπὶ τοῦ λέγοντος πάντοτε τὴν ἀλή- θειαν) Πελοπν. (Πάτρ.) 6) 'Η μετοχ. γ λ υ κ α μ έ ν η ὡς οὐς. κατ' εὐφημισμὸν, ἢ νόσος εὐλογία Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. Συνών. ἀ ρ γ υ ρ ῆ (βλ. ἀ ρ γ υ ρ ὅς 4), β λ ά τ τ α 3, β λ ο γ η μ έ ν η (βλ. β λ ο γ ῶ B3), β λ ο γ ι ά 9, β ρ ά - σ α, γ λ υ κ ε ι ά (βλ. γ λ υ κ ὅς B4), γ λ υ κ ι α σ μ έ - ν η (βλ. γ λ υ κ ι ά ζ ω 5), μ ε λ ι τ ά τ η. β) 'Η ἐξανθημα- τικὴ νόσος ἐρυθρά, κατ' εὐφημισμὸν Πελοπν. (Τριφυλ.): 'Η

γλυκαμένη εἶναι παλιαιορώστια. Θέλει νὰ μὴ βγαίνης νὰ σὲ πάρ' ἀέρας. Συνών. ἀ ν ε μ ο β λ ὅ γ ι, ἀ ν ε μ ο β λ ο γ ι ά, κ ο κ κ ί ν α, μ π έ λ μ π ε λ η, μ π έ μ π ε λ η.

γλυκάκι τό, σύνθηθ. γλυκάτσι Πελοπν. (Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παππούλ.) γλυκάττι Πελοπν. (Γεράκ.) γλυγ- κάττι Πελοπν. (Παιδεμέν. Πυλ.) γλυγκάττα ἢ, "Ηπ. (Τσα- μαντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

1) Γ λ υ κ ὅς Γ1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Μοῦ πρόσφεραν ἓνα ὠραῖο γλυκάκι Ἀθῆν. Θὰ πάρης, νὰ σοῦ φέρω κανένα γλυ- κάκι; αὐτόθ. 2) Τὸ φυτὸν Βοτρυάνθος ὁ βοτρυώδης (Botryan- thus racemosus) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae) "Ηπ. (Τσαμαντ.) Πελοπν. (Γεράκ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Πυλ.): 'Η γλυγκάτσα βγάξει ἓνα λου- λούδι πορτοκαλλί Τσαμαντ. β) 'Ο βολβὸς τοῦ ἀνωτέρω φυ- τοῦ Πελοπν. (Γεράκ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδε- μέν. Παππούλ. Πυλ.): Τὰ γλυγκάττα τὰ τρώμε βραστά Παι- δεμέν. Τὰ γλυγκάττα τὰ κάνουμε καὶ κόλλα νὰ κολλᾶμε τὰ τετράδια μας αὐτόθ. Συνών. κ α λ ο γ ρ ι ά, κ ο κ κ ὁ ψ ω - μ ο, κ ο κ ο ν έ λ α, ψ ω μ ι τ ο ὦ κ ο ὅ κ ο ν. 3) Τὸ ὄξος κατ' εὐφημισμὸν Τῆν. Συνών. ἀ μ ε λ έ τ η τ ο, γ λ υ κ ά δ ι, ξ ι δ ι.

γλυκάκις ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι ας.

1) 'Ο ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τὰ γλυκύσματα, εἰρωνικῶς πως Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Αὐτὸς εἶναι τρομε- ρὸς γλυκάκις Ἀθῆν. 2) Εἰρωνικῶς, ὁ ἐπιτηδευόμενος γλυ- κύτητα εἰς τοὺς τρόπους ἐνθ' ἄν.: "Ασ' τα τώρα αὐτά, γλυ- κάκι! 3) 'Ο ἐρωτύλος ἐνθ' ἄν.: 'Εκόλλησε τώρα 'ς τὴν ἄλ- λη ὁ γλυκάκις Ἀθῆν.

γλυκάκονο τό, Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τοῦ οὐς. ἀ κ ὀ ν ι.

Εἶδος ἀκόνης μὲ ἀρκετὰ λείαν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀξύνουν, ἀ κ ο ν ί ζ ο υ ν, λεπτὰ ἐργαλεῖα, μαχαίρια φαγη- τοῦ, ψαλίδια κ.λπ.

γλυκάλμυρος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ ἀ λ μ υ ρ ὅς.

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καὶ ἄλμυράν γεῦσιν, ὁ ὑφάλμυρος: Τὸ νερό της εἶναι θολὸ καὶ γλυκάλμυρο Ν. Ἔστ. 24 (1938), 1168.

γλυκαλοιφή ἢ, ἐνιαχ. γλυκειαλοιφή Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τοῦ οὐς. ἀ λ ο ι φ ῆ. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ε ι α λ ο ι φ ῆ κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ θηλυκοῦ.

'Αλοιφή παρασκευαζομένη δι' ἐλαίου, μαστίχης καὶ κηροῦ καθαροῦ καὶ χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν θεραπείαν καὶ ἐπού- λωσιν πληγῶν.

γλύκαμα τό, Ἀθῆν. Ἀντίπαξ. "Ιος Κεφαλλ. Παξ. Πε- λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέ- λαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α ί ν ω.

1) 'Η γλύκανσις Ἀθῆν. Ἀντίπαξ. "Ιος Κεφαλλ. Παξ. Πε- λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ.

Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): *Θέλουν λίγο γλύκαμα ακόμη οί ἐλιές* (ἤτοι δὲν εἶναι ακόμη ἀρκούντως γλυκεῖται) Ἀθῆν. *Ἐνι θέντα γλύκαμα ἔδαρι τὸ καμπζί, γιὰ νὰ κιοῦψη* (θέλει γλύκανσι, νὰ γλυκαθῇ τὴν τῶρα τὸ παιδί, γιὰ νὰ κοιμηθῇ) Μέλαν. || Ἄσμ.

Γλύκαμα τὸ γέλασμά σου, | χρυσῇ λέξει τ' ὄνομά σου
 Ἰος. 2) Ὁ ἐθισμός εἰς τι ἀρεστόν, εὐχάριστον Ἀντίπαξ. Παξ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.): *Τὸ ζῶ θέλει καὶ λίγο γλύκαμα γιὰ νὰ ῥχεται* ἔς τὸ σπῖτι σου Παξ. *Ἐνι θέντα γλύκαμα με δὴ τὰ μωροφύνα, γιὰ νὰ παζίτῃ τὰν τζέα* (θέλει γλύκαμα με δυὸ τρία μαρουλόφυλλα γιὰ νὰ ῥχεται ἔς τὸ σπῖτι) Μέλαν. 3) Τὸ ὡς δόλωμα προσφερόμενον Ἀντίπαξ. Παξ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποτάμ. κ.ά.): *Ἐβαλα λίγη βρόμη γιὰ γλύκαμα τοῦ λαγοῦ Γαργαλ. Κόψε λιγούλια ἀργιγρόβρομη νὰ τὴν ἔχῃς γιὰ γλύκαμα τῆς μαρτίνας* (= οἰκοσίου προβάτου) Δίβρ. 4) Ἡ διὰ γλυκέος ὕδατος πλύσις ὑφάσματος, μετὰ τὴν διὰ θαλασσίου τοιαύτην Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): *Θέλει στεγνὰ ἄπο τὴ θάλασσα ἓνα καλὸ γλύκαμα τὸ βηλάρι με νερὸ τσῆ βροχῆς* (βηλάρι = ὑφασμένο παννὶ ὀλόκληρο) Γαργαλ. *Μετὰ ἄπο τὴ θάλασσα νὰ τὰ περάσῃς ἓνα καλὸ γλύκαμα ἔς τὸ ποτάμι νὰ δῇς πῶς θὰ γυαλοκοπᾶνε τὰ σκουτιά σου* (= ἐνδύματά σου) Βάλτ. *Εἶνι θέντα γλύκαμα τὸν ποταμὸ ἔδαρι* (θέλουν γλύκαμα ἔς τὸ ποτάμι τὴν τῶρα) Μέλαν. 5) Ἡ ἀσθένεια ἀφ' ἧς, εὐφημιστικῶς Κεφαλλ.

γλυκαμυγδαλιά ἡ, Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 162 γλυκαμυγδαλιὰ Κρήτ. (Σέλιν.) γλυκομυγδαλιά Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ μ υ γ δ α λ ι ᾶ.
 Εἶδος ἀμυγδαλῆς, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι ἰδιαίτερος γλυκὸς ἐνθ' ἂν.: *Νὰ μοῦ δώκῃς κάνα μύγδαλο ἄπο κείνη τὴ γλυκομυγδαλιά γιὰ νὰ φκειάσω γλυκὸ Γαργαλ.*

γλυκαμύγδαλο τό, ἐνιαχ. γλυκομύγδαλο Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.) γλυκαμύγδαλο Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ μ υ γ δ α λ ο.
 Ὁ καρπὸς τῆς γλυκομυγδαλιᾶς, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθ' ἂν.: *Νὰ φυλάξῃς ἄπο τὸν φυτόν τὰ γλυκομύγδαλα ποὺ σοῦ δίνω νὰ τὰ βάλλῃς ἔς τὰ σπερνὰ ἑσπερία τὰ ψυχοπαράσκενα* (σπερνὰ = κόλλυβα) Γαργαλ.

γλυκανάβλεμμα τό, Τῆλ. — Α. Κουκούλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 166 Μ. Τσιριμῶκ. Ἐκ βιβλ., 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν ᾱ β λ ε μ μ α.
 Τὸ γλυκὸ βλέμμα ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Χιλιάδες ἔξίτζ' ἡ νιότη σου καὶ λίρες τὰ μαλλιά σου καὶ κατομμύρια φλονοῖα τὸ γλυκανάβλεμμά σου
 Τῆλ. || Ποίημ.

*Χιμαιρικά, σὰν ὄραμα ἓνα δεῖλι
 ἔς τὴν πολυσύχναστη τὴν στράτα σ' εἶδα
 μιὰ ροδανγὴ τὰ νιάτα εἶχες ἔς τὰ χεῖλη,
 ἔς τὸ γλυκανάβλεμμά σου τὴν ἐλπίδα*
 Α. Κουκούλ. ἐνθ' ἂν.

γλυκαναβρύζω Κ. Παλαμ., Κατμ. λιμνοθ., 45 — Ν. Ἔστ. 21 (1937), 774. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ β ρ ὺ ζ ω.

Ἀναβλύζω κατὰ τρόπον προκαλοῦντα οἶονε γλυκύτητα, τέρψιν, εὐχαρίστησιν, εἰς μεταφ. σημ. ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Ἀπο τὴ φεγγαρόβροση γλυκαναβρύστε οἱ ὕμνοι
 Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἂν.

Ἡρθε, γλυκανάβρυσε τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα
 πάνω ἔς τὰ λευκόχιοινα πρόβαλ' ἓνα θάμα
 Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἂν.

γλυκαναγαλλιᾶζω Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ γ α λ λ ι ᾶ ζ ω.
 Αἰσθάνομαι γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν, τέρψιν, εὐφραίνομαι οἶονε γλυκέως: Ποίημ.

Ὁ ἥλιος ἀνοιξιότικος, ξανθὸς ἔς τὸν κόσμον λάμπει
 καὶ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς γῆς τὰ γλυκαναγαλλιᾶζει.

γλυκανάλατος ἐπιθ. σύνθη. γλυκανάλατους πολλὰχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ ἀ ν ᾱ λ α τ ο ς.

Ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ στεροῦμενον ἐπαρκεῖς ποσότητος ἄλλας καὶ διὰ τοῦτο ἄνοστον σύνθη.: *Φαγητὸ γλυκανάλατο.*
 β) Μεταφ., ὁ ἄχαρις, ὁ μὴ συμπαθὴς, ἐπὶ προσώπων, λόγων, πράξεων σύνθη.: *Ἀνθρωπος γλυκανάλατος, ἀστεῖα γλυκανάλατα, καμώματα γλυκανάλατα, ποιήματα γλυκανάλατα σύνθη. Τί θέλει ἄπο τὸν φυτόν ὁ γλυκανάλατος με τὰ κορίτσα τὰ δικά μας;* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Μηδὲ ἔχ' καμμιά χάρ' π' νὰ σὶ τρανάη οὐ Γιάνν' οὐ γείτονάς σ'.* Ἀποῦ μῆς γλυκανάλατους εἶνι Σάμ. *Ἀφ' σ' τουν, εἶνι πουλὺ γλυκανάλατους* Ἡπ. (Βίτσ.) *Ὀθλον γλυκανάλατις κ' βέντις μᾶς εἶπὶ καὶ αὐτὸς σήμερον* Ἡπ. (Κουκούλ.) *Μένουν τὰ Σαββατοκύριακα καὶ τίς Δευτέρες ἔς τὰ νησιά... γλυκανάλατοι ἐρωτιάρηδες, λιμοκοντόροι* Ι. Δραγοῦμ., *Ὅσοι ζωντ., 58. Συνών. ἄ β ρ ω τ ο ς 3, ἄ γ α ρ β ο ς 2, ἀ ν ᾱ λ α τ ο ς Α1β, ἄ ν ᾱ λ ο ς 2, ἄ ν ο σ τ ο ς, ἀ π α ν ἔ β α σ τ ο ς 2, ἀ ρ ρ ῖ ν β α σ τ ο ς 2, κ ρ υ ν ᾱ λ α τ ο ς, κ ρ ὺ ο ς, σ α χ λ ὸ ς. Πβ. ἄ β ρ α σ τ ο ς Β3, ἀ λ α φ ρ α ν ᾱ λ α τ ο ς 2, ἀ ν ο σ τ ὀ π λ α σ τ ο ς.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλυκανάλατους καὶ ὡς τοπων. Σάμ.*

γλυκαναπαμὸς ὁ, Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 15 Σο- νέττ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ ν ᾱ π α μ ὸ ς.
 Μεταφ., ἡ προκαλοῦσα εὐχαρίστησιν, ἡ οἶονε γλυκεῖα ἀνάπαυσις ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

*Τῶν λουλουδιῶν τὰ μῦρα,
 τὰ χρώματα κ' οἱ φωτοσκιές τῶν δέντρων
 μιὰ πλημμύρα ζωῆς τὸ γλυκαναπαμὸ*

Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., ἐνθ' ἂν.

*Δίχως φόβο, δίχως ἔννοια, | δίχως πόθο καὶ καημὸ
 μιὰ ζωὴ τριανταφυλλένια | ζῶ ἔς τὸ γλυκαναπαμὸ*
 Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., ἐνθ' ἂν.

γλυκαναπαύω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 60 Γ. Βι- ζυην., Ἐσπέρ., 19.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ᾱ π α ὺ ω.

Ἀναπαύω κατὰ τρόπον γλυκύν, εὐχάριστον ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Σ' ἓνα κρεββάτι μ' ἔφερες ἀχνόφωτο ἓνα βράδυ,
 γιὰ νὰ γλυκαναπάψῃς με πύκνωσες γύρω ἐκεῖ,

